

Sygn. akt *XI Ka 66/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jaroszyński

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła

SO Dorota Dobrzańska (spr.)

Protokolant Julia Biegaj

przy udziale Prokuratora Aleksandry Płatek-Oleszek

po rozpoznaniu dnia 26 lutego 2019 roku

sprawy K. M. syna A. i T. z domu K. ur. (...) w R.

w przedmiocie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 6 listopada 2018 roku sygn. akt. II K 889/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia skazanego od wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Włodzimierz Śpiewła Mariusz Jaroszyński Dorota Dobrzańska

Sygn. akt *XI Ka 66/19*

UZASADNIENIE

K. M. został skazany prawomocnymi wyrokami w sprawach II K 283/10, II K 1931/11, II K 200/11 oraz:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 1 lipca 2014 roku w sprawie II K 409/14 na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat za przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 29 grudnia 2013 r.; postanowieniem z dnia 11 czerwca 2018 r. w sprawie II Ko 546/18 zarządzono wykonanie kary; kara będzie wykonywana od 14.05.2019 r. do 13.05.2021 r.;

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 stycznia 2018 roku w sprawie II K 41/18 na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności za przestępstwo z art. 209 § 1a kk popełnione w okresie od 23 marca 2012 roku do 14 stycznia 2013 roku oraz od 25 kwietnia 2015 roku do 9 października 2017 roku; na mocy postanowienia z dnia 29 maja 2018 r. w sprawie II Ko 890/18 zawieszono postępowanie wykonawcze z powodu osadzenia skazanego do odbycia kary pozbawienia wolności;

3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 7 marca 2018 roku w sprawie II K 17/18 na karę roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 4 kk popełnione w dniu 2 listopada 2017 r.; kara będzie wykonywana od 14.05.2018 r. do 14.05.2019 r.

Wyrokiem łącznym z dnia 6 listopada 2018 roku wydanym w sprawie II K 889/18 Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim:

I. Na podstawie art. 19 ust. 1 z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. oraz art. 87 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego prawomocnymi wyrokami w sprawach II K 409/14 i II K 17/18, a także karę ograniczenia wolności orzeczoną w sprawie II K 41/18 i jako karę łączną orzekł karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt I okres pozbawienia wolności w sprawie II K 17/18;

III. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie, tj. dotyczącym spraw II K 283/10, II K 1931/11, II K 200/11;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kk zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł skazany, który zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej. Zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku łącznego i znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

Ponieważ skarżący nie kwestionował sposobu połączenia kar, wypada więc jedynie potwierdzić, iż Sąd Rejonowy nie popełnił w tym zakresie najmniejszego błędu. Istotnie zachodziły warunki do orzeczenia jednej kary łącznej pozbawienia wolności z połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 1 lipca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 409/14, wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 stycznia 2018 roku w sprawie sygn. akt II K 41/18 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 7 marca 2018 roku w sprawie sygn. akt II K 17/18.

Podniesiony w środку odwoławczym zarzut sprowadzający się do zakwestionowania wymiaru kary łącznej jest całkowicie chybiony. Skarżący wskazuje, że orzekając o karze łącznej Sąd winien był orzec łagodniejszą karę pozbawienia wolności, jednakże wskazana przez niego argumentacja nie pozwala na dokonanie takiej oceny. Wymierzona skazanemu - przy zastosowaniu zasady asperacji - kara łączna pozbawienia wolności cech rażącej surowości nie nosi.

Przypomnieć należy, iż w piśmiennictwie i orzecznictwie wskazuje się, że zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem. Całkowitą absorpcję można zastosować wówczas, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. Jednocześnie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub

kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, a priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji.

W kontekście powyższych uwag jest oczywiste, że Sąd I instancji prawidłowo zastosował w niniejszej sprawie przy kształtowaniu kary łącznej zasadę asperacji, w konsekwencji czego kara łączna ukształtowana przez Sąd Rejonowy musiała zostać uznana na właściwą.

Łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim w sprawie sygn. akt II K 409/14 oraz II K 17/18 oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim w sprawie II K 41/18, zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk - granice kary łącznej wynosiły od 2 lat - najwyższa wymierzona kara, do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności - suma kar wymierzonych za przestępstwa. Wysokość orzeczonej wobec skazanego kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności mieści się więc w granicy wyznaczonej przepisem art. 86 § 1 kk. Kara łączna w tym wymiarze we właściwy sposób uwzględnia stopień związku podmiotowo-przedmiotowego zachodzącego pomiędzy czynami przypisanymi skazanemu, jak też ilość przypisanych mu przestępstw.

Sąd Rejonowy badając relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami prawidłowo doszedł do wniosku, że więzi pomiędzy nimi nie były na tyle bliskie, by uzasadniało to wymierzenie kar w wymiarze zbliżonym do zasady pełnej absorpcji.

Okoliczności popełnienia przypisanych skazanemu przestępstw, w szczególności różnorodność naruszonych dóbr prawnych oraz brak bliskości czasowej ich popełnienia, wskazywały brak bliskiego związku przedmiotowo – podmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, a tym samym nie mogły przemawiać za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Podkreślić należy, iż czyn objęty wyrokiem w sprawie II K 409/14 był skierowany przeciwko wolności, czyn objęty wyrokiem II K 41/18 skierowany był przeciwko rodzinie i opiece, natomiast objęty wyrokiem w sprawie II K 17/18 czyn skierowany był przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, ponadto czyny popełniane były na przestrzeni około 5 lat – czyli w dużych odstępach czasowych. Wskazać należy w tym kontekście, iż zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej w szczególności winno być ograniczone do sytuacji, kiedy pomiędzy pozostającymi w zbiegu czynami odległość czasowa jest nieznacząca, sama granica pomiędzy nimi nie jest wyraźna, a czyny są jednorodnej i objęte jednym planem działania. Zatem Sąd Rejonowy badając relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami prawidłowo doszedł do wniosku, że więzi pomiędzy nimi nie były na tyle bliskie, by uzasadniało to wymierzenie kar w wymiarze zbliżonym do zasady pełnej absorpcji.

Dodać należy, iż wymierzenie kary na zasadzie absorpcji nie może prowadzić do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a wiele przestępstw (informacja o skazanym z KRK – k. 15-15v), a tym samym praktycznej bezkarności kolejnych zachowań zabronionych, które zostaną objęte tak ukształtowanym węzłem kary łącznej. Popełnienie większej ilości przestępstw wskazuje zwykle na wysoki stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego i przypadkowego charakteru. Wchodzenie w kolejne konflikty z prawem wskazuje na rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego, co stanowi zasadniczy argument ku temu, aby w odniesieniu do osoby skazanego, wykluczyć możliwość wymierzenia, wnioskowanej przez niego łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do podzielenia wniosku apelacji, jak też do działania z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, gdyż przebywa on w zakładzie karnym, a w związku z tym ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Włodzimierz Śpiewła Mariusz Jaroszyński Dorota Dobrzańska